Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAL BOBEK
της 2ας Σεπτεμβρίου 2021 [1]

Υπόθεση C-338/20

Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty

[αίτηση του Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi
(πρωτοδικείου του Łódź – κεντρικός τομέας της πόλης Łódź, Πολωνία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Αμοιβαία αναγνώριση – Χρηματικές ποινές – Απόφαση-πλαίσιο 2005/214/ΔΕΥ – Λόγοι άρνησης της αναγνώρισης και της εκτέλεσης – Παράλειψη επίδοσης μετάφρασης της αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση – Γλωσσικά δικαιώματα – Δικαίωμα σε δίκαιη δίκη»

I. Εισαγωγή

1. Το 2019, στις Κάτω Χώρες η τοπική αστυνομία σταμάτησε οδηγό, μόνιμο κάτοικο Πολωνίας. Με τη συνδρομή, μέσω τηλεφωνικής επικοινωνίας, διερμηνέα της πολωνικής γλώσσας, η αστυνομία ενημέρωσε τον οδηγό ότι είχε παραβεί τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας και ότι θα του επιβάλλετο πρόστιμο.

2. Εν συνεχεία, οι αρμόδιες διοικητικές αρχές των Κάτω Χωρών εξέδωσαν απόφαση περί επιβολής χρηματικής ποινής, η οποία επιδόθηκε στον οδηγό ταχυδρομικώς. Μολονότι η απόφαση είχε συνταχθεί στην ολλανδική γλώσσα, εντούτοις ορισμένες πληροφορίες σχετικά με αυτήν παρασχέθηκαν επίσης συνοπτικά στη γαλλική, στην αγγλική και στη γερμανική γλώσσα, ενώ υπήρχε και παραπομπή σε ιστοσελίδα που περιείχε πληροφορίες σε επιπλέον γλώσσες, μεταξύ των οποίων και η πολωνική. Δεδομένου ότι δεν υπήρξε διοικητική προσβολή της, η απόφαση κατέστη απρόσβλητη.

3. Στην κύρια δίκη, το πολωνικό δικαστήριο, έχον δικαιοδοσία επί του ζητήματος, καλείται να αποφανθεί επί αιτήματος των ολλανδικών αρχών για την εκτέλεση της ως άνω αποφάσεως. Ο οδηγός αντιτίθεται στο αίτημα, επικαλούμενος ότι δεν έλαβε την απόφαση αυτή μεταφρασμένη στην πολωνική γλώσσα.

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η αγγλική.

4. Υπό τις συνθήκες αυτές, υποχρεούται το πολωνικό δικαστήριο –βάσει των διατάξεων της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών[2]– να αναγνωρίσει και να διατάξει την εκτέλεση της αποφάσεως αυτής; Ή μήπως το εν λόγω δικαστήριο πρέπει να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως λόγω προσβολής του δικαιώματος του οδηγού σε δίκαιη δίκη; Αυτό είναι, κατ' ουσίαν, το ερώτημα που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως.

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

5. Οι αιτιολογικές σκέψεις 2 και 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 έχουν ως εξής:

«(2) Η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης θα πρέπει να ισχύει και για τις χρηματικές ποινές που επιβάλλονται από δικαστικές ή διοικητικές αρχές προς διευκόλυνση της εκτέλεσης των ποινών αυτών σε άλλο κράτος μέλος από εκείνο στο οποίο επεβλήθησαν οι ποινές.

[…]

(4) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο θα πρέπει να καλύπτει και τις χρηματικές ποινές που επιβάλλονται για παραβάσεις οδικής κυκλοφορίας.»

6. Το άρθρο 1, με τίτλο «Ορισμοί», προβλέπει ότι, για τους σκοπούς της αποφάσεως-πλαισίου:

«α) ως "απόφαση" νοείται η οριστική απόφαση που επιβάλλει χρηματική ποινή σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον ελήφθη:

[…]

ii) από μη δικαστική αρχή του κράτους έκδοσης επί ποινικού αδικήματος σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους έκδοσης, υπό την προϋπόθεση ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο είχε την ευκαιρία να δικαστεί από δικαστήριο που έχει δικαιοδοσία ειδικά σε ποινικές υποθέσεις,

[…]

β) ως "χρηματική ποινή" νοείται η υποχρέωση καταβολής:

i) χρηματικού ποσού δυνάμει καταδικαστικής αποφάσεως επί αδικήματος,

[…]».

[2] ΕΕ 2005, L 76, σ. 16.

7. Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 οριοθετεί το πεδίο εφαρμογής της και ορίζει τα εξής:

«Τα ακόλουθα αδικήματα, όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης και εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος έκδοσης, οδηγούν σε αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σύμφωνα με τους όρους της παρούσας απόφασης-πλαισίου, χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου:

[…]

– συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας, στα οποία περιλαμβάνονται και οι παραβάσεις κανόνων που αφορούν τις ώρες οδήγησης και τις ώρες ανάπαυσης και κανόνων που αφορούν επικίνδυνα προϊόντα,

[…]».

8. Το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 ορίζει ότι: «[ο]ι αρμόδιες αρχές του κράτους εκτέλεσης αναγνωρίζουν χωρίς άλλη διατύπωση κάθε απόφαση η οποία διαβιβάζεται κατά το άρθρο 4 και λαμβάνουν πάραυτα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεσή της, εκτός εάν η αρμόδια αρχή αποφασίσει να προβάλει έναν από τους λόγους μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης που προβλέπει το άρθρο 7».

9. Το άρθρο 7, παράγραφος 3, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο αφορά τους λόγους άρνησης της αναγνώρισης και της εκτέλεσης, ορίζει τα εξής:

«Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στις παραγράφους 1 και 2, στοιχεία γ′ και ζ′, η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης, πριν αποφασίσει να μην αναγνωρίσει ή να μην εκτελέσει μια απόφαση, εν όλω ή εν μέρει, διαβουλεύεται με κάθε κατάλληλο μέσο με την αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης και της ζητεί να παράσχει χωρίς καθυστέρηση τυχόν αναγκαίες πληροφορίες.»

10. Το άρθρο 20, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου προβλέπει ότι, «[ό]ταν το πιστοποιητικό που αναφέρεται στο άρθρο 4 εγείρει ζήτημα ότι μπορεί να παραβιάστηκαν θεμελιώδη δικαιώματα ή οι θεμελιώδεις νομικές αρχές όπως καθιερώνονται στο άρθρο 6 της συνθήκης, κάθε κράτος μέλος μπορεί να αντιταχθεί στην αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων. Εφαρμόζεται η διαδικασία του άρθρου 7, παράγραφος 3.»

Β. Το πολωνικό δίκαιο

11. Το άρθρο 611fg, παράγραφος 1, σημείο 9, του Kodeks Postępowania Karnego (πολωνικού κώδικα ποινικής δικονομίας) παρέχει στα πολωνικά δικαστήρια τη δυνατότητα να αρνηθούν την εκτέλεση μη επιδεχόμενης προσβολή αποφάσεως με την οποία επιβλήθηκε χρηματική ποινή, όταν από το οικείο πιστοποιητικό προκύπτει ότι το πρόσωπο το οποίο αυτή αφορά δεν είχε ενημερωθεί δεόντως για τη δυνατότητα προσβολής της εν λόγω αποφάσεως και για το δικαίωμά του να προβεί σε τέτοια.

Γ. Το ολλανδικό δίκαιο

12. Η Centraal Justitieel Incassobureau (κεντρική υπηρεσία δικαστικών εισπράξεων, Κάτω Χώρες) (στο εξής: CJIB) αποτελεί την κεντρική διοικητική αρχή η οποία είναι υπεύθυνη για την είσπραξη απαιτήσεων από πρόστιμα τα οποία έχουν επιβληθεί για παραβάσεις τελεσθείσες στο

έδαφος του Βασιλείου των Κάτω Χωρών. Τα πρόστιμα που εκδίδονται από τη CJIB μπορούν να προσβληθούν ενώπιον της officier van justitie (εισαγγελίας, Κάτω Χώρες) εντός προθεσμίας έξι εβδομάδων.

III. Τα πραγματικά περιστατικά, η διαδικασία της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

13. Στις 11 Ιουλίου 2019, στις Κάτω Χώρες η τοπική αστυνομία σταμάτησε τον D.P., Πολωνό υπήκοο με μόνιμη κατοικία στην Πολωνία. Με τη συνδρομή διερμηνέα της πολωνικής γλώσσας, μέσω τηλεφωνικής επικοινωνίας («tolkentelefoon»), η αστυνομία ενημέρωσε, στην πολωνική γλώσσα, τον οδηγό ότι είχε παραβεί τον κώδικα οδικής κυκλοφορίας, διότι δύο από τα ελαστικά του οχήματος που οδηγούσε δεν πληρούσαν τις απαιτήσεις που ίσχυαν για το προφίλ ελαστικών. Η αστυνομία ενημέρωσε επίσης τον οδηγό ότι θα του επιβάλλετο πρόστιμο ύψους 210 ευρώ, ότι είχε το δικαίωμα να σιωπήσει, ότι είχε δικαίωμα πληροφόρησης και λήψης μετάφρασης και, τέλος, τον ενημέρωσε σχετικά με τα διαθέσιμα μέσα προς προσβολή του προστίμου.

14. Στις 22 Ιουλίου 2019, η CJIB εξέδωσε και επέδωσε ταχυδρομικώς στον οδηγό την απόφαση περί επιβολής του προστίμου (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση). Η απόφαση αυτή είχε συνταχθεί στην ολλανδική γλώσσα, αλλά συνοδευόταν από i) μετάφραση των βασικών στοιχείων της στα γαλλικά, στα αγγλικά και στα γερμανικά και ii) παραπομπή, στις γλώσσες αυτές, στην ιστοσελίδα της CJIB, στην οποία υπάρχουν πληροφορίες και στην πολωνική γλώσσα, αναφορικά, μεταξύ άλλων, με τα διαθέσιμα μέσα για προσβολή της, καθώς και για την παροχή σε αυτόν περισσότερων πληροφοριών από τη CJIB.

15. Η προσβαλλόμενη απόφαση κατέστη απρόσβλητη τον Σεπτέμβριο του 2019, καθότι δεν υπήρξε διοικητική προσβολή της.

16. Στις 21 Ιανουαρίου 2020, το Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (πρωτοδικείο του Łódź – κεντρικός τομέας της πόλης Łódź, Πολωνία) έλαβε αίτηση από τη CJIB για την εκτέλεση της χρηματικής ποινής που επιβλήθηκε στον οδηγό.

17. Το εν λόγω δικαστήριο ζήτησε από τη CJIB να του γνωστοποιήσει εάν η προσβαλλόμενη απόφαση είχε επιδοθεί στον D.P. με μετάφρασή της στην πολωνική γλώσσα. Η CJIB έδωσε αρνητική απάντηση. Ο D.P. επιβεβαίωσε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου ότι, τον Νοέμβριο/Δεκέμβριο 2019, είχε λάβει επιστολή προερχόμενη από τις Κάτω Χώρες. Ωστόσο, ο οδηγός ισχυρίστηκε ότι δεν ήταν σε θέση να κατανοήσει το περιεχόμενο του εγγράφου διότι δεν περιείχε πληροφορίες στην πολωνική γλώσσα.

18. Στις 7 Ιουλίου 2020, διατηρώντας αμφιβολίες ως προς την ορθή ερμηνεία των σχετικών διατάξεων της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, το Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (πρωτοδικείο του Łódź – κεντρικός τομέας της πόλης Łódź) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Όταν σε καταδικασθέντα επιδίδεται απόφαση επιβάλλουσα χρηματική ποινή η οποία δεν έχει μεταφραστεί σε γλώσσα που αυτός κατανοεί, έχει η αρχή του κράτους εκτέλεσης της απόφασης τη δυνατότητα να αρνηθεί την εκτέλεσή της, δυνάμει των διατάξεων με τις οποίες μεταφέρθηκε στην εθνική έννομη τάξη το άρθρο 20, παράγραφος 3, της απόφασης-πλαισίου [2005/214], λόγω προσβολής του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη;»

19. Γραπτές παρατηρήσεις υπέβαλαν η Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty (περιφερειακή εισαγγελία Łódź, Πολωνία), η Ολλανδική και η Πολωνική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, οι οποίες απάντησαν εγγράφως στις ερωτήσεις του Δικαστηρίου.

IV. Ανάλυση

20. Με το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί εάν οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 (και, ειδικότερα, το άρθρο της 20, παράγραφος 3) έχουν την έννοια ότι επιτρέπουν σε εθνικό δικαστήριο του κράτους εκτέλεσης να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση απρόσβλητης αποφάσεως του κράτους έκδοσης η οποία επιβάλλει χρηματική ποινή σε πρόσωπο (στο εξής: απόφαση περί επιβολής ποινής), όταν στο πρόσωπο αυτό δεν είχε επιδοθεί μετάφραση της εν λόγω αποφάσεως σε γλώσσα την οποία κατανοούσε.

21. Με τις παρούσες προτάσεις, αφού διατυπώσω ορισμένες προκαταρκτικές παρατηρήσεις προς διευκρίνιση των εφαρμοστέων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης (Α), θα εξετάσω το ζήτημα που τίθεται με το προδικαστικό ερώτημα: οι πολίτες δικαιούνται να λαμβάνουν, δυνάμει της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, μετάφραση της αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση; (Β).

A. Προκαταρκτικές παρατηρήσεις: το εφαρμοστέο νομικό πλαίσιο

22. Είναι ενδεχομένως χρήσιμο αρχικώς να διευκρινιστεί το εφαρμοστέο στην υπόθεση της κύριας δίκης νομικό πλαίσιο.

23. Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε η Ολλανδική Κυβέρνηση, η απόφαση περί επιβολής ποινής ήταν, σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο, το αποτέλεσμα διαδικασίας περιλαμβάνουσας δύο στάδια: αφενός, «προφορική» διαδικασία, με τη βοήθεια διερμηνέα, κατά τον οδικό έλεγχο που διενήργησε η αστυνομία, αφετέρου, «έγγραφη» διαδικασία, η οποία διεξήχθη μερικές εβδομάδες αργότερα ενώπιον της CJIB. Επομένως, η απόφαση της οποίας ζητείται εν προκειμένω η εκτέλεση είναι αυτή που απεστάλη στον οδηγό ταχυδρομικώς και που είχε συνταχθεί στην ολλανδική γλώσσα, αλλά με περίληψη των παρεχόμενων πληροφοριών στη γαλλική, στην αγγλική και στη γερμανική γλώσσα, καθώς και με διευκρινίσεις για την πρόσβαση στον ιστότοπο της CJIB όπου μπορούσαν να βρεθούν περισσότερες πληροφορίες, περιλαμβανομένων και πληροφοριών στην πολωνική γλώσσα.

24. Μια τέτοια (μικτή) διαδικασία διαφέρει αρκετά από τη διαδικασία που διεξάγεται προφορικά και, εξ ολοκλήρου, απευθείας ενώπιον της αστυνομίας. Παράδειγμα της ανωτέρω διαδικασίας θα μπορούσε να αποτελεί οδηγός τον οποίο σταματά η αστυνομία αμέσως μετά τη διάπραξη τροχαίας παράβασης (για παράδειγμα, υπέρβαση του ορίου ταχύτητας ή παραβίαση κόκκινου σηματοδότη), ο οποίος αποδέχεται τη διαπιστωθείσα από την αστυνομία παράβαση και στον οποίο χορηγείται προθεσμία για την καταβολή του επιβληθέντος προστίμου. Σε αυτή την περίπτωση, η διαδικασία διεξάγεται εξ ολοκλήρου παρουσία του οδηγού και η απόφαση περί επιβολής ποινής –ήτοι ο εκτελεστός τίτλος– εκδίδεται επιτόπου από την αστυνομία.

25. Τούτο όμως δεν συμβαίνει στην περίπτωση της κύριας δίκης. Εν προκειμένω, αντιλαμβάνομαι ότι, δυνάμει του εθνικού δικαίου, η διοικητική διαδικασία περατώνεται μόνο με την έγγραφη και απρόσβλητη απόφαση της CJIB.

26. Στο πλαίσιο αυτό, ποιες είναι οι εφαρμοστέες και κρίσιμες εν προκειμένω διατάξεις του δικαίου της Ένωσης;

27. Με το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Πράγματι, το νομοθέτημα αυτό έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

28. Το αιτούν δικαστήριο κλήθηκε να αναγνωρίσει και να εκτελέσει απόφαση διαβιβασθείσα δυνάμει του άρθρου 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Η απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση είναι, σύμφωνα με το άρθρο 1, στοιχείο α′, σημείο ii, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, «οριστική απόφαση που επιβάλλει χρηματική ποινή σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο» η οποία ελήφθη «από μη δικαστική αρχή του κράτους έκδοσης επί ποινικού αδικήματος σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους έκδοσης, υπό την προϋπόθεση ότι το συγκεκριμένο πρόσωπο είχε την ευκαιρία να δικαστεί από δικαστήριο που έχει δικαιοδοσία ειδικά σε ποινικές υποθέσεις». Επιπλέον, στο άρθρο 5 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, μεταξύ των αδικημάτων που, εφόσον πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις, οδηγούν σε αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, περιλαμβάνεται η «συμπεριφορά που παραβιάζει κανονισμούς οδικής κυκλοφορίας».

29. Αντιθέτως, ούτε η οδηγία (ΕΕ) 2015/413[3] ούτε η οδηγία 2010/64/ΕΕ[4] –που έχουν αναφερθεί ως πιθανές «πηγές έμπνευσης» για την ερμηνεία της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, τόσο από το αιτούν δικαστήριο όσο και από ορισμένους από τους διαδίκους– έχουν εφαρμογή ratione materiae στην υπό κρίση υπόθεση.

30. Η οδηγία 2015/413, η οποία αποσκοπεί στη διευκόλυνση της διασυνοριακής ανταλλαγής πληροφοριών για τροχαίες παραβάσεις σχετικές με την οδική ασφάλεια, εφαρμόζεται μόνο για τα συγκεκριμένα αδικήματα που απαριθμούνται στο άρθρο 2 της οδηγίας αυτής. Δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω απαρίθμηση είναι εξαντλητική[5]. Σε αυτήν δεν περιλαμβάνεται η παράβαση των κανόνων περί των απαιτήσεων που σχετίζονται με το προφίλ ελαστικών. Επιπλέον, όπως προκύπτει ιδίως από το άρθρο 1, το άρθρο 4, παράγραφος 1, καθώς και από τις αιτιολογικές σκέψεις 2 και 8 της οδηγίας 2015/413, σκοπός του νομοθετήματος αυτού είναι να διασφαλίσει την αποτελεσματική *διερεύνηση* των τροχαίων παραβάσεων των σχετικών με την οδική ασφάλεια, ώστε να είναι δυνατή στη συνέχεια η επιβολή κυρώσεων στους υπευθύνους. Το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2015/413 δεν περιλαμβάνει την *εκτέλεση* των κυρώσεων αυτών.

31. Εν συνεχεία, όσον αφορά την οδηγία 2010/64, σχετικά με το δικαίωμα σε διερμηνεία και μετάφραση κατά την ποινική διαδικασία, το άρθρο 1, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής ορίζει ότι, «[ε]φόσον η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει την επιβολή κυρώσεων για ήσσονος σημασίας αδικήματα από αρχή πλην δικαστηρίου με δικαιοδοσία σε ποινικά ζητήματα και εφόσον οι κυρώσεις αυτές μπορούν να προσβληθούν ενώπιον τέτοιου δικαστηρίου, η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται μόνο στη *διαδικασία ενώπιον τέτοιου δικαστηρίου* κατόπιν τέτοιας προσφυγής»[6]. Στην αιτιολογική σκέψη 16 της εν λόγω οδηγίας διευκρινίζεται ότι τα «ήσσονος σημασίας αδικήματα» μπορεί να περιλαμβάνουν «*παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας* που διαπράττονται σε μεγάλη κλίμακα και οι οποίες ενδεχομένως διαπιστώνονται ύστερα από

[3] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2015, για τη διευκόλυνση της διασυνοριακής ανταλλαγής πληροφοριών για τροχαίες παραβάσεις σχετικές με την οδική ασφάλεια (ΕΕ 2015, L 68, σ. 9).

[4] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 2010, σχετικά με το δικαίωμα σε διερμηνεία και μετάφραση κατά την ποινική διαδικασία (ΕΕ 2010, L 280, σ. 1).

[5] Συναφώς, βλ., μεταξύ άλλων, αιτιολογικές σκέψεις 7 και 9, καθώς και άρθρο 11 της οδηγίας 2015/413.

[6] Η υπογράμμιση δική μου.

έλεγχο κυκλοφορίας». Στην ίδια αιτιολογική σκέψη διευκρινίζεται επίσης ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε ότι, «[σ]ε τέτοιες περιπτώσεις, δεν θα πρέπει να απαιτείται από την αρμόδια αρχή να διασφαλίζει όλα τα δικαιώματα που προβλέπονται από την οδηγία [2010/64]»[7].

32. Στην υπό κρίση υπόθεση, το πρόσωπο κατά του οποίου ζητήθηκε η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν άσκησε το δικαίωμά του να προσφύγει κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αρμόδιου ολλανδικού δικαστηρίου. Επομένως, δεν έχει κινηθεί καμία ένδικη διαδικασία, στο πλαίσιο της οποίας θα μπορούσε να εφαρμοστεί η οδηγία 2010/64. Ακόμη δε και εάν είχε κινηθεί ένδικη διαδικασία, οι διατάξεις της οδηγίας 2010/64 θα είχαν εφαρμογή στο πλαίσιο της διαδικασίας εκείνης και όχι στη δίκη που εκκρεμεί εν προκειμένω ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

33. Κατά συνέπεια, είναι σαφές ότι η περίπτωση της υπό κρίση υποθέσεως διέπεται, όσον αφορά τη νομοθεσία της Ένωσης, (μόνον) από τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Βέβαια, εφόσον έχει εφαρμογή η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο, το ίδιο ισχύει και για τις διατάξεις του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Εν προκειμένω, ιδιαίτερη επιρροή φαίνεται να ασκεί το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη.

34. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, θα εξετάσω τώρα το κύριο ζήτημα που εγείρεται στην υπό κρίση υπόθεση.

Β. Υφίσταται δικαίωμα λήψης μετάφρασης της αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση βάσει της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214;

35. Με το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα τίθεται, κατ' ουσίαν, το ζήτημα κατά πόσο, βάσει της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, η απόφαση περί επιβολής ποινής της οποίας ζητείται η εκτέλεση πρέπει, κατ' αρχήν, να συνοδεύεται από μετάφρασή της, στην περίπτωση που η απόφαση αυτή έχει συνταχθεί σε γλώσσα διαφορετική από την επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους εκτέλεσης.

36. Φρονώ ότι στο ερώτημα αυτό προσήκει αρνητική απάντηση.

37. Αφενός, οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 δεν θεσπίζουν καμία ρητή ή σιωπηρή υποχρέωση χορήγησης μετάφρασης της αρχικής αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση (ενότητα 1). Αφετέρου, κατά τη γνώμη μου, ουδόλως προκύπτει γενική υποχρέωση χορήγησης μετάφρασης από τις γενικές αρχές του δικαίου ή από τα θεμελιώδη δικαιώματα στα οποία παραπέμπει το άρθρο 20, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 (ενότητες 2 και 3).

38. Βέβαια, η ως άνω διαπίστωση σαφώς και δεν αποκλείει ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η παράλειψη χορήγησης μετάφρασης αποφάσεως περί επιβολής ποινής ενδέχεται να συνιστά προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη του αποδέκτη της –στο πλαίσιο διαδικασίας που διεξήχθη στο κράτος εκδόσεως– με αποτέλεσμα να αρνείται νομίμως να αναγνωρίσει και να εκτελέσει την απόφαση αυτή το κράτος εκτέλεσης. Σημαίνει απλώς ότι η μη χορήγηση μετάφρασης δεν συνεπάγεται *αυτομάτως* προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη. Πράγματι, η διαπίστωση της προσβολής του δικαιώματος του αποδέκτη σε δίκαιη δίκη απαιτεί συγκεκριμένη εκτίμηση του συνόλου των κρίσιμων περιστάσεων στο πλαίσιο κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης.

[7] Η υπογράμμιση δική μου.

Συναφώς, στην τελευταία ενότητα των παρουσών προτάσεων, θα επιχειρήσω να παράσχω στο αιτούν δικαστήριο ορισμένες κατευθύνσεις σχετικά με τον τρόπο διενέργειας της εκτίμησης αυτής στην υπό κρίση υπόθεση (ενότητα 4).

1. Επί του γράμματος και του σκοπού της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214

39. Το άρθρο 6 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 ορίζει ότι «[ο]ι αρμόδιες αρχές του κράτους εκτέλεσης *αναγνωρίζουν χωρίς άλλη διατύπωση* κάθε απόφαση η οποία διαβιβάζεται κατά το άρθρο 4 και *λαμβάνουν πάραυτα τα αναγκαία μέτρα* για την εκτέλεσή της, εκτός εάν η αρμόδια αρχή αποφασίσει να προβάλει έναν από τους λόγους μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης που προβλέπει το άρθρο 7» [8].

40. Η γραμματική διατύπωση της διάταξης αυτής είναι αρκετά σαφής: εφόσον οι αιτούσες αρχές τηρούν τις προβλεπόμενες στην εν λόγω απόφαση-πλαίσιο διατυπώσεις, οι αρχές του κράτους εκτέλεσης *οφείλουν*, κατ' αρχήν, να αναγνωρίζουν την απόφαση και να λαμβάνουν όλα τα αναγκαία μέτρα για την εκτέλεσή της. Οι αρχές του κράτους εκτέλεσης *δεν μπορούν* να απαιτούν «άλλη διατύπωση» από τις αιτούσες αρχές και *δεν μπορούν* να αρνηθούν την αναγνώριση και την εκτέλεση, παρά μόνον εάν συντρέχει ένας από τους λόγους μη αναγνώρισης και μη εκτέλεσης που προβλέπονται στην απόφαση-πλαίσιο. Οι λόγοι αυτοί απαριθμούνται στο άρθρο 7 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 και, βάσει της νομολογίας του Δικαστηρίου, ένας επιπλέον λόγος μη αναγνώρισης περιλαμβάνεται στο άρθρο 20, παράγραφος 3, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου [9].

41. Στο πλαίσιο αυτό, παρατηρώ, αφενός, ότι σε καμία διάταξη της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 δεν περιλαμβάνεται η χορήγηση μεταφράσεως της αποφάσεως αυτής μεταξύ των διατυπώσεων που πρέπει να τηρούν οι αιτούσες αρχές, προκειμένου να δύνανται να ζητήσουν την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεως επιβάλλουσας χρηματική ποινή σε πρόσωπο [10].

42. Αφετέρου, η παράλειψη χορήγησης μετάφρασης της αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των λόγων μη αναγνώρισης και μη εκτέλεσης του άρθρου 7 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Τούτο έχει ιδιαίτερη σημασία, καθόσον η δεύτερη παράγραφος της διάταξης αυτής περιλαμβάνει παραλείψεις που –όπως η προβαλλόμενη στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης– ενδέχεται να θίξουν την άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας του αποδέκτη. Μεταξύ των ρητώς αναφερόμενων παραλείψεων, περιλαμβάνεται η παράλειψη παροχής επαρκούς πληροφόρησης σχετικά με τα διαθέσιμα μέσα για προσβολή της αποφάσεως (άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο ζ'), η παράλειψη ορθής κλήτευσης του ενδιαφερομένου ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου (άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο θ', σημείο i) ή ορθής επίδοσης της αποφάσεως (άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο θ', σημείο iii).

43. Φρονώ επίσης ότι ο επιδιωκόμενος με την απόφαση-πλαίσιο 2005/214 *σκοπός* συνηγορεί υπέρ της αυστηρής ερμηνείας των άρθρων 6 και 7 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

44. Όπως έχει τονίσει το Δικαστήριο, η απόφαση-πλαίσιο 2005/214 αποβλέπει «στο να θέσει σε λειτουργία έναν *αποτελεσματικό μηχανισμό* διασυνοριακής αναγνωρίσεως και εκτελέσεως των αποφάσεων που επιβάλλουν, χωρίς να μπορούν πλέον να προσβληθούν, χρηματική ποινή σε

[8] Η υπογράμμιση δική μου.

[9] Βλ. αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, σκέψη 28), και της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) (C-671/18, EU:C:2019:1054, σκέψη 30).

[10] Βλ., ιδίως, άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαισίου, η οποία αποτελεί τη βασική διάταξη σχετικά με τις διατυπώσεις που πρέπει να τηρούνται και τα έγγραφα που πρέπει να διαβιβάζονται.

φυσικό ή νομικό πρόσωπο» [11]. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει επίσης ότι «η αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως, η οποία διαπνέει την όλη οικονομία της αποφάσεως-πλαισίου» συνεπάγεται ότι «οι λόγοι αρνήσεως της αναγνωρίσεως και της εκτελέσεως των αποφάσεων [οι οποίες διαβιβάζονται σύμφωνα με το άρθρο 4] πρέπει να *ερμηνεύονται στενά*» [12].

45. Οι διαπιστώσεις αυτές συνάδουν με τον λόγο ύπαρξης του εν λόγω νομοθετήματος: για τους σκοπούς της εκτελέσεως, η υποκείμενη απόφαση «απορροφάται» (μεταφορικώς) από το έγγραφο το οποίο, εν συντομία και σχηματικώς, συνοψίζει και διευκρινίζει αυτήν: το προβλεπόμενο στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 πιστοποιητικό, του οποίου τυποποιημένη μορφή παρατίθεται στο παράρτημα της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου. Σύμφωνα με την αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, το κράτος εκτέλεσης οφείλει να εμπιστεύεται το περιεχόμενο του πιστοποιητικού, εφόσον δεν συντρέχουν λόγοι περί του αντιθέτου. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το άρθρο 16 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 ρυθμίζει τις γλωσσικές απαιτήσεις ως προς το πιστοποιητικό και όχι ως προς την απόφαση στην οποία αυτό στηρίζεται [13].

46. Συναφώς, φαίνεται να ασκεί επιρροή το άρθρο 16, παράγραφος 2. Το άρθρο αυτό έχει ως εξής: «[ε]ίναι δυνατή η αναστολή εκτέλεσης της απόφασης για όσο χρόνο απαιτείται για τη μετάφρασή της, με δαπάνες του κράτους εκτέλεσης». Η εν λόγω διάταξη επιβεβαιώνει ότι, σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο 2005/214: i) κρίσιμη, κατά το στάδιο της εκτέλεσης, είναι η γλώσσα του πιστοποιητικού και ii) δεν απαιτείται αυτομάτως μετάφραση της αρχικής αποφάσεως.

47. Κατά συνέπεια, φρονώ ότι από τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 δεν προκύπτει καμία ρητή ή σιωπηρή υποχρέωση χορήγησης στον ενδιαφερόμενο, σε βάρος του οποίου ζητείται η εκτέλεση αποφάσεως επιβάλλουσας ποινή, πλήρους μετάφρασης της αποφάσεως αυτής σε συγκεκριμένη γλώσσα.

48. Τούτου λεχθέντος, το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει, εν προκειμένω, το άρθρο 20, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, κατά το οποίο «[ό]ταν το πιστοποιητικό που αναφέρεται στο άρθρο 4 εγείρει ζήτημα ότι μπορεί να παραβιάστηκαν *θεμελιώδη δικαιώματα* ή *οι θεμελιώδεις νομικές αρχές* όπως καθιερώνονται στο άρθρο 6 της [Σ]υνθήκης, κάθε κράτος μέλος μπορεί να αντιταχθεί στην αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων» [14].

49. Κατά το αιτούν δικαστήριο, η παράλειψη χορήγησης μετάφρασης της προσβαλλομένης αποφάσεως στον αποδέκτη της θα μπορούσε να συνεπάγεται, αφενός, παραβίαση της γενικής αρχής περί μετάφρασης των βλαπτικών για τους ενδιαφερόμενους εγγράφων και, αφετέρου, προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη.

50. Τα ζητήματα αυτά θα εξεταστούν κατωτέρω.

[11] Βλ. αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, σκέψη 27), και της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) (C-671/18, EU:C:2019:1054, σκέψη 29). Η υπογράμμιση δική μου. Πρβλ., πιο πρόσφατα, προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Richard de la Tour στην υπόθεση LU (Είσπραξη προστίμων οδικής κυκλοφορίας) (C-136/20, EU:C:2021:412, σημεία 85 και 86).

[12] Βλ. αποφάσεις της 14ης Νοεμβρίου 2013, Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, σκέψη 29), και της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) (C-671/18, EU:C:2019:1054, σκέψη 31).

[13] Τούτο αποτυπώνει τη γενική προσέγγιση που ακολουθείται από τον νομοθέτη της Ένωσης σε σειρά νομοθετημάτων που θεσπίστηκαν στον τομέα αυτόν. Άπαντα τα εν λόγω νομοθετήματα βασίζονται σε πρότυπο έντυπο ή πιστοποιητικό, το οποίο προσαρτάται ως παράρτημα στο οικείο νομοθέτημα και το οποίο, για τους σκοπούς της αναγνώρισης και της εκτέλεσης στην πράξη, *υποκαθιστά* την υποκείμενη απόφαση. Η επιλογή να βασίζονται τα συστήματα αυτά σε πρότυπο έγγραφο, το οποίο περιλαμβάνει τα ουσιώδη στοιχεία της υποκείμενης αποφάσεως, αποσκοπεί ακριβώς στο να παρακαμφθούν τα προβλήματα και οι περιπλοκές που οφείλονται στην πολυγλωσσία της Ένωσης.

[14] Η υπογράμμιση δική μου.

2. Αποτελεί το δικαίωμα λήψης μετάφρασης θεμελιώδη γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης;

51. Καταρχάς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η έλλειψη ειδικής διάταξης, στην απόφαση-πλαίσιο 2005/214, σχετικά με το γλωσσικό καθεστώς της αποφάσεως της οποίας ζητείται η εκτέλεση οφείλεται στην, σχετικώς παλαιά πλέον, ημερομηνία θέσπισής της. Κατά το αιτούν δικαστήριο, η (τρέχουσα) βούληση του νομοθέτη της Ένωσης στον τομέα αυτόν μπορεί να συναχθεί από τις διατάξεις περί γλωσσικών απαιτήσεων που έχουν ενσωματωθεί σε πιο πρόσφατες νομικές πράξεις που αφορούν τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ιδίως τις διατάξεις της οδηγίας 2010/64 και της οδηγίας 2015/413, οι οποίες περιλαμβάνουν ορισμένες υποχρεώσεις των αρχών των κρατών μελών να παρέχουν μετάφραση των αποφάσεων των οποίων ζητείται η εκτέλεση.

52. Κατ' ουσίαν, το αιτούν δικαστήριο προτείνει να εξαχθεί, από άλλα νομοθετήματα της Ένωσης, γενική αρχή βάσει της οποίας οι αρχές υποχρεούνται να παρέχουν, σε περιπτώσεις όπως η επίμαχη, τη μετάφραση κάθε βλαπτικής για ένα πρόσωπο πράξης στη μητρική του γλώσσα (ή, ενδεχομένως, σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα κατανοεί).

53. Θεωρώ ότι το επιχείρημα αυτό δεν είναι πειστικό.

54. Αφενός, στην υπόθεση BV, είχα την ευκαιρία να εξηγήσω γιατί πιστεύω ότι τα δικαστήρια της Ένωσης δεν πρέπει να αποδίδουν μεγάλη βαρύτητα στην εικαζόμενη πρόθεση του νομοθέτη όταν η πρόθεση αυτή δεν εκφράζεται σαφώς στο γράμμα του εκδοθέντος και ισχύοντος νομοθετήματος. Κατά τη γνώμη μου, αυτό που έχει σημασία κατά την ερμηνεία της νομοθεσίας της Ένωσης είναι τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στο κείμενο, μαζί με τον σκοπό του νομοθέτη όπως εκφράζεται στις αιτιολογικές σκέψεις. Αντιθέτως, οι εικαζόμενοι ή πραγματικοί σκοποί και απόψεις που εκφράστηκαν κατά τη νομοθετική διαδικασία, αλλά δεν περιέχονται στο κείμενο, δεν έχουν σημασία [15].

55. Τούτο ισχύει κατά μείζονα δε λόγο όταν πρόκειται για την εικαζόμενη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης που συνάγεται όχι από έγγραφα που εντάσσονται στην οικεία νομοθετική διαδικασία, αλλά από άλλα νομοθετήματα της Ένωσης που εκδόθηκαν *μετά* την έκδοση του επίμαχου νομοθετήματος και είναι, επιπλέον, άσχετα προς αυτό.

56. Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, δεν είμαι πεπεισμένος ότι η εικαζόμενη πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης να προβλέψει συγκεκριμένα τη μετάφραση των αποφάσεων που συνεπάγονται δυσμενείς συνέπειες για πρόσωπα μπορεί να συναχθεί από άλλα νομοθετήματα της Ένωσης. Από μια σύντομη εξέταση των σχετικών διατάξεων που περιλαμβάνονται σε διάφορα νομοθετήματα προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης ακολούθησε, στην πραγματικότητα, πληθώρα προσεγγίσεων επί του ζητήματος.

57. Επί παραδείγματι, οι οδηγίες της Ένωσης που εκδίδονται στον τομέα της ποινικής δικονομίας παρέχουν, για ευνόητους λόγους, υψηλότερο επίπεδο προστασίας στα πρόσωπα σε βάρος των οποίων έχει κινηθεί ποινική διαδικασία. Εντούτοις, οι εν λόγω οδηγίες της Ένωσης δεν ακολουθούν ενιαίο μοτίβο. Η οδηγία 2010/64 επιβάλλει τη μετάφραση «των εγγράφων που είναι ουσιώδη» «στη μητρική γλώσσα των υπόπτων ή των κατηγορουμένων ή σε όποια άλλη γλώσσα ομιλούν» [16]. Η οδηγία 2012/13/ΕΕ σχετικά με το δικαίωμα ενημέρωσης στο πλαίσιο ποινικών

[15] Βλ. προτάσεις μου στην υπόθεση BV (C-129/19, EU:C:2020:375, σημεία 117 έως 123).

[16] Αιτιολογική σκέψη 22 και άρθρο 3 της οδηγίας 2010/64.

διαδικασιών [17] επιβάλλει στα κράτη μέλη να «εξασφαλίζουν την άμεση παροχή ενός εγγράφου δικαιωμάτων σε όποιον ύποπτο ή κατηγορούμενο συλλαμβάνεται ή κρατείται». Το έγγραφο αυτό «συντάσσεται σε απλή και κατανοητή γλώσσα», «σε γλώσσα που κατανοεί» [ο ύποπτος ή κατηγορούμενος] [18].

58. Εκτός του πεδίου εφαρμογής των διατάξεων της Ένωσης που αφορούν την ποινική διαδικασία, τα πρόσωπα δεν αντλούν συνήθως γλωσσικά δικαιώματα από νομοθετήματα της Ένωσης, τούτο δε ως προς διάφορους τομείς της νομοθεσίας της. Αν στα νομοθετήματα αυτά γίνει λόγος περί γλωσσικών ζητημάτων, τούτο συνήθως αποσκοπεί στη διευκόλυνση της αμοιβαίας συνδρομής μεταξύ των κρατών μελών. Ακόμη και εάν ληφθεί υπόψη η κατάσταση του αποδέκτη, τίποτε δεν εγγυάται ότι θα κατανοήσει την επίμαχη πράξη, δεδομένου ότι το έγγραφο αυτό μπορεί, για παράδειγμα, να του επιδοθεί στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους κατοικίας του [19], ή στη γλώσσα του κράτους μέλους ταξινόμησης του οχήματος που ενεπλάκη σε σχετική με την οδική ασφάλεια τροχαία παράβαση [20].

59. Επομένως, εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν υφίσταται επί του παρόντος ενιαία προσέγγιση όσον αφορά το γλωσσικό καθεστώς των εγγράφων που επιδίδονται από ένα κράτος μέλος σε άλλο. Αναλόγως του ειδικού αντικειμένου της επίμαχης ρύθμισης της Ένωσης, αποδίδεται μεγαλύτερη ή μικρότερη σημασία στην υποχρέωση των αρχών του αιτούντος κράτους μέλους να παρέχουν έγγραφα και/ή πληροφορίες στη γλώσσα του αποδέκτη της πράξης. Επομένως, δεν θεωρώ ότι οι διατάξεις της οδηγίας 2010/64 και της οδηγίας 2015/413 (ή οποιουδήποτε άλλου νομοθετήματος) μπορούν να ερμηνευθούν ως έκφραση πραγματικής ή συνολικής βούλησης του νομοθέτη της Ένωσης, η οποία είναι ενιαία, ανεξάρτητα από το εκάστοτε οικείο νομοθέτημα – ακόμη και εάν υποτεθεί (κάτι που δεν ισχύει) ότι μια τέτοια πρόθεση έχει σημασία από ερμηνευτικής απόψεως.

60. Μάλιστα, ισχύει το αντίθετο. Η προτεινόμενη από το αιτούν δικαστήριο ερμηνεία της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 δύσκολα συμβιβάζεται με την πρόθεση του νομοθέτη της Ένωσης, λαμβανομένων υπόψη των σαφών διατάξεων της οδηγίας 2015/413 και της οδηγίας 2010/64.

61. Αφενός, η διεύρυνση της υποχρέωσης μετάφρασης ως προς κάθε απόφαση εκτέλεσης ποινής που επιβάλλεται για *οποιαδήποτε* οδική παράβαση ισοδυναμεί με ερμηνεία του άρθρου 2 της οδηγίας 2015/413 εκτός του πεδίου του νομοθετήματος αυτού. Πράγματι, όπως επισημαίνεται στο σημείο 30 των παρουσών προτάσεων, η απαρίθμηση, στη διάταξη αυτή, των αδικημάτων είναι περιοριστική. Τούτο, μάλιστα, πέραν του γεγονότος ότι ο σκοπός του εν λόγω νομοθετήματος διαφέρει από αυτόν που επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο 2005/214 και, ως εκ τούτου, οι παραλληλισμοί μεταξύ των δύο πράξεων απαιτούν ιδιαίτερη προσοχή.

[17] Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2012 (ΕΕ 2012, L 142, σ. 1). Ούτε αυτή η οδηγία εφαρμόζεται στην υπό κρίση υπόθεση. Πράγματι, στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής προβλέπεται ότι, «[ε]φόσον η νομοθεσία κράτους μέλους προβλέπει την επιβολή κυρώσεων για ήσσονος σημασίας αδικήματα από αρχή πλην δικαστηρίου με δικαιοδοσία σε ποινικά ζητήματα και εφόσον οι κυρώσεις αυτές μπορούν να προσβληθούν ενώπιον τέτοιου δικαστηρίου, η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται μόνο στη διαδικασία ενώπιον του ανωτέρω δικαστηρίου κατόπιν προσφυγής».

[18] Άρθρο 4 της οδηγίας 2012/13.

[19] Άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1).

[20] Άρθρο 5 της οδηγίας 2015/413.

62. Αφετέρου, η αιτιολογική σκέψη 16 της οδηγίας 2010/64 επιβεβαιώνει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έκρινε ότι, σε περιπτώσεις ήσσονος σημασίας παραβάσεων όπως αυτές που συνδέονται με την οδική κυκλοφορία, όταν η κύρωση επιβάλλεται από διοικητική αρχή, «δεν θα πρέπει να απαιτείται από την αρμόδια αρχή να διασφαλίζει […] τα δικαιώματα» μετάφρασης και διερμηνείας που προβλέπονται στην οδηγία αυτή [21]. Τούτο υποδηλώνει επίσης ότι ο νομοθέτης της Ένωσης έκανε σαφή επιλογή στον συγκεκριμένο τομέα.

63. Το επιχείρημα ότι οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 πρέπει να ερμηνεύονται υπό το πρίσμα πιο πρόσφατων νομοθετημάτων δημιουργεί ακόμη περισσότερη σύγχυση, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο νομοθέτης της Ένωσης τροποποίησε την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο το 2009 [22], χωρίς να εισαγάγει ειδική διάταξη επί του σημείου αυτού. Κατά τη δεκαετία που ακολούθησε την τροποποίηση αυτή, ο νομοθέτης της Ένωσης είχε την ευκαιρία να τροποποιήσει εκ νέου το κείμενο της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, εάν το επιθυμούσε. Εντούτοις, επέλεξε σαφώς να μην το πράξει.

64. Συμπερασματικά ως προς το σημείο αυτό, και ανεξάρτητα από την εικαζόμενη βούληση του νομοθέτη της Ένωσης, δεν διαπιστώνω την ύπαρξη γενικής αρχής που να υποχρεώνει τις εθνικές αρχές να παρέχουν, σε περιπτώσεις όπως η επίμαχη, τη μετάφραση κάθε βλαπτικής για ορισμένο πρόσωπο πράξης στη μητρική του γλώσσα (ή, ενδεχομένως, σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα κατανοεί).

65. Συναφώς, διαπιστώνω ότι επιβεβαιώνεται περαιτέρω, αν και εμμέσως, η απουσία μιας τέτοιας γενικής αρχής στις διάφορες ρυθμίσεις της Ένωσης σχετικά με τις συνέπειες που μπορεί να έχει η παράλειψη γνωστοποίησης, σε συγκεκριμένη γλώσσα, κοινοποιούμενης πράξης ή πράξης της οποίας ζητείται η αναγνώριση ή πληροφοριών σχετικών με την πράξη αυτή. Πράγματι, σε πολλά νομοθετήματα, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν προέβλεψε συγκεκριμένο κανόνα επ' αυτού [23]. Όπου το έπραξε, οι κανόνες αυτοί χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερη ποικιλομορφία [24].

66. Συνεπώς, είναι μάλλον υπερβολή να θεωρηθεί ότι το Δικαστήριο είναι σε θέση, μόνο βάσει του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, να συναγάγει *γενική υποχρέωση* η οποία επιβάλλει σε κάθε διοικητική αρχή των κρατών μελών να παρέχει, σε καταστάσεις με στοιχεία διασυνοριακότητας, πλήρη μετάφραση κάθε πράξης που συνεπάγεται δυσμενείς για ορισμένο πρόσωπο συνέπειες στη μητρική του γλώσσα (ή σε κάθε άλλη γλώσσα την οποία το πρόσωπο αυτό κατανοεί).

[21] Ως εκ τούτου, η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Sleutjes –την οποία μνημονεύουν ορισμένοι εκ των διαδίκων– δεν σχετίζεται με την υπό κρίση υπόθεση. Στην υπόθεση αυτή το Δικαστήριο απλώς εφάρμοσε τις διατάξεις της οδηγίας 2010/64 επί υποθέσεως η οποία, *σε αντίθεση με την υπό κρίση υπόθεση*, ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της προαναφερθείσας οδηγίας, διότι η ποινή επιβλήθηκε *από δικαστήριο*. Βλ. απόφαση της 12ης Οκτωβρίου 2017 (C-278/16, EU:C:2017:757, σκέψεις 10, 25 και 27).

[22] Βλ. απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για την τροποποίηση των αποφάσεων-πλαισίων 2002/584/ΔΕΥ, 2005/214/ΔΕΥ, 2006/783/ΔΕΥ, 2008/909/ΔΕΥ και 2008/947/ΔΕΥ και την κατοχύρωση, δια του τρόπου αυτού, των δικονομικών δικαιωμάτων των προσώπων και την προώθηση της εφαρμογής της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης αποφάσεων που εκδίδονται ερήμην του ενδιαφερόμενου προσώπου στη δίκη (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24).

[23] Βλ., για παράδειγμα, την έλλειψη πρόβλεψης σχετικά με τις συνέπειες παράβασης, εκ μέρους των αρχών κράτους μέλους, των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από το άρθρο 5 της οδηγίας 2015/413, από το άρθρο 3 της οδηγίας 2010/64, ή από τα άρθρα 4 και 5 της οδηγίας 2012/13.

[24] Ας συγκρίνουμε τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, επί παραδείγματι, με τα άρθρα 9 και 12 του κανονισμού (ΕΕ) 2020/1784 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2020, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») (αναδιατύπωση) (ΕΕ 2020, L 405, σ. 40), καθώς και με το άρθρο 22 της οδηγίας 2010/24/ΕΕ του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 2010, περί αμοιβαίας συνδρομής για την είσπραξη απαιτήσεων σχετικών με φόρους, δασμούς και άλλα μέτρα (ΕΕ 2010, L 84, σ. 1).

67. Ακόμη και η οδηγία 2010/64 –η οποία, όπως επισημάνθηκε στα σημεία 29 και 32 των παρουσών προτάσεων, δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω– επιβάλλει την πλήρη μετάφραση μόνον των «εγγράφων που είναι ουσιώδη»[25]. Τούτο ισχύει, παρά το γεγονός ότι η οδηγία 2010/64 υπερβαίνει ρητώς τις «ελάχιστες προδιαγραφές» που ορίζονται στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (στο εξής: ΕΣΔΑ) και στον Χάρτη[26].

68. Η επιβάρυνση της εθνικής διοίκησης με μια τέτοια υποχρέωση θα ήταν σημαντική και, αναμφίβολα, συχνά αντιβαίνουσα στην αρχή της αναλογικότητας. Συνεπώς, δεν είναι τυχαίο, κατ' εμέ, που μια τέτοια ευρεία υποχρέωση δεν απαντά στο πρωτογενές ή παράγωγο δίκαιο της Ένωσης. Οι συντάκτες των Συνθηκών και ο νομοθέτης της Ένωσης υιοθέτησαν παγίως μια αρκετά προσεκτική και ρεαλιστική προσέγγιση σε σχέση με τα γλωσσικά δικαιώματα. Πέραν των πρακτικών προβλημάτων που επισημάνθηκαν ανωτέρω, τόσο τα κράτη μέλη όσο και τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έχουν επίσης επίγνωση του γεγονότος ότι η θέσπιση γλωσσικών κανόνων ενδέχεται να συνεπάγεται ενίοτε ευαίσθητες πολιτικές και/ή κοινωνικώς ευαίσθητες επιλογές.

69. Η ίδια σύνεση και ρεαλισμός μπορεί να διαπιστωθεί και στην πρακτική της δικαστικής εξουσίας της Ένωσης. Για παράδειγμα, όσες φορές κλήθηκαν να αναγνωρίσουν και να διαφυλάξουν τα γλωσσικά δικαιώματα που απορρέουν από το δίκαιο της Ένωσης, τα Δικαστήρια της Ένωσης κατέβαλαν προσπάθεια να διασφαλίσουν την προστασία των θιγόμενων, καταλείποντας ταυτόχρονα στις αρμόδιες αρχές ορισμένο περιθώριο διακριτικής ευχέρειας[27]. Κυρίως δε, στη νομολογία του Δικαστηρίου δεν περιέχεται η παραμικρή αναφορά σε ευρεία υποχρέωση των εθνικών διοικητικών αρχών να παρέχουν μετάφραση κάθε εγγράφου που κοινοποιείται ή εκτελείται στην αλλοδαπή.

70. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι, στη νομοθεσία της Ένωσης, όπως ισχύει σήμερα, δεν υφίσταται γενική αρχή επιβάλλουσα σε όλες τις διοικητικές αρχές των κρατών μελών την υποχρέωση να παρέχουν πλήρη μετάφραση κάθε πράξης που συνεπάγεται δυσμενείς για ορισμένο πρόσωπο συνέπειες στη μητρική του γλώσσα (ή σε κάθε άλλη γλώσσα την οποία το πρόσωπο αυτό κατανοεί).

3. Υπήρξε προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη στο πλαίσιο της αρχικής διαδικασίας;

71. Το ζήτημα που πρέπει τώρα να εξεταστεί είναι εάν η παράλειψη χορήγησης της προσβαλλομένης αποφάσεως μεταφρασμένης στα πολωνικά (ή σε άλλη γλώσσα την οποία κατανοεί ο αποδέκτης) συνεπάγεται *αναπόφευκτα*, κατά την αρχική διοικητική διαδικασία, προσβολή του *δικαιώματος σε δίκαιη δίκη*, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, επηρεάζοντας τη μεταγενέστερη αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως αυτής[28].

72. Φρονώ πως όχι.

[25] Βλ. άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας αυτής.

[26] Βλ. αιτιολογική σκέψη 7 της οδηγίας αυτής.

[27] Αναλυτικότερα, και με συγκεκριμένες παραπομπές στη νομολογία, βλ. προτάσεις μου στην υπόθεση An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara, Éire agus an tArd-Aighne (C-64/20, EU:C:2021:14, σημεία 71 έως 82).

[28] Συναφώς, επισημαίνεται επίσης ότι στην αιτιολογική σκέψη 5 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι «η […] απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 της [Σ]υνθήκης και εκφράζονται στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού» (η υποσημείωση παραλείπεται). Επιπλέον, το άρθρο 3 της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 ορίζει ότι «η […] απόφαση-πλαίσιο δεν επιφέρει τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και θεμελιωδών νομικών αρχών που κατοχυρώνονται στο άρθρο 6 της [Σ]υνθήκης».

73. Θεωρώ ότι η νομολογία τόσο του ΕΔΔΑ όσο και του Δικαστηρίου συντείνουν στο ότι η προσβολή του δικαιώματος ενός προσώπου σε δίκαιη δίκη, σε υπόθεση όπως η επίμαχη, εξαρτάται από τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης.

74. Από το άρθρο 6, παράγραφος 3, ΣΕΕ, καθώς και από το άρθρο 52, παράγραφος 3, του Χάρτη προκύπτει ότι το άρθρο 47 του Χάρτη πρέπει να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται κατά τρόπο σύμφωνο με το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ (στο εξής: δικαίωμα σε δίκαιη δίκη)[29]. Οι διάδικοι της παρούσας δίκης δεν αμφισβητούν ότι εν προκειμένω έχει εφαρμογή η παράγραφος 3 της τελευταίας αυτής διάταξης, η οποία αφορά τα πρόσωπα που «κατηγορούνται για ποινικό αδίκημα».

75. Συμμερίζομαι την άποψη αυτή. Όπως επισήμανε πρόσφατα το Δικαστήριο στην απόφαση B[30], οι *τροχαίες παραβάσεις*, ακόμη και οι ήσσονος σημασίας, συνιστούν γενικώς, κατά τη νομολογία του ΕΔΔΑ, «ποινικά αδικήματα» κατά την έννοια του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, ανεξαρτήτως του χαρακτηρισμού τους από το εθνικό δίκαιο[31]. Επιπλέον, το Δικαστήριο του Στρασβούργου έχει διευκρινίσει ότι τα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ πρέπει να διασφαλίζονται σε όλα τα στάδια της διαδικασίας, περιλαμβανομένης της προδικασίας[32].

76. Μεταξύ των «ελάχιστων δικαιωμάτων» που πρέπει να διασφαλίζονται, δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ, σε κάθε πρόσωπο που κατηγορείται για ποινικό αδίκημα, περιλαμβάνεται το δικαίωμα «όπως πληροφορηθή, εν τη βραχυτέρα προθεσμία εις γλώσσαν την οποίαν εννοεί και εν λεπτομερεία την φύσιν και τον λόγον της εναντίον του κατηγορίας» (στοιχείο α′). Μεταξύ των πληροφοριών που πρέπει να παρέχονται στον ενδιαφερόμενο, σε γλώσσα την οποία κατανοεί, περιλαμβάνονται –όπως έχει διευκρινίσει το ΕΔΔΑ– όχι μόνον «η αιτία της κατηγορίας, δηλαδή οι πράξεις που του προσάπτονται και επί των οποίων στηρίζεται η κατηγορία, αλλά και ο νομικός χαρακτηρισμός των πράξεων αυτών»[33].

77. Οι ως άνω πληροφορίες πρέπει να είναι αρκούντως λεπτομερείς[34] ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο να ασκήσει αποτελεσματικά και στην πράξη τα δικαιώματα άμυνάς του, ιδίως «με το να μπορεί να εκθέσει στο δικαστήριο τη δική του εκδοχή σχετικά με τα πραγματικά περιστατικά»[35]. Εντούτοις, το ΕΔΔΑ έχει τονίσει ότι η επάρκεια των πληροφοριών δεν μπορεί να καθορίζεται αφηρημένα, αλλά «ποικίλλει ανάλογα με τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε περίπτωσης»[36].

[29] Επιπλέον, στις επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17), επισημαίνεται ότι το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Χάρτη αντιστοιχεί στο άρθρο 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ και έχει την ίδια έννοια και πεδίο εφαρμογής με το τελευταίο. Πρβλ. απόφαση της 5ης Ιουνίου 2018, Kolev κ.λπ. (C-612/15, EU:C:2018:392, σκέψη 105).

[30] Απόφαση της 22ας Ιουνίου 2021, B (Βαθμοί ποινής) (C-439/19, EU:C:2021:504, σκέψεις 86 έως 93).

[31] Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 21ης Φεβρουαρίου 1984, Öztürk κατά Γερμανίας (CE:ECHR:1984:0221JUD000854479, § 46 έως 54), και της 19ης Οκτωβρίου 2004, Falk κατά Κάτω Χωρών (CE:ECHR:2004:1019DEC006627301, σ. 7). Η υπογράμμιση δική μου. Πρβλ., πιο πρόσφατα, απόφαση του ΕΔΔΑ της 8ης Οκτωβρίου 2020, Bajčić κατά Κροατίας (CE:ECHR:2020:1008JUD006733413, § 27 και 28).

[32] Βλ., για παράδειγμα, απόφαση του ΕΔΔΑ της 20ής Οκτωβρίου 2015, Dvorski κατά Κροατίας (CE:ECHR:2015:1020JUD002570311, § 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[33] Βλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 25ης Μαρτίου 1999, Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας (CE:ECHR:1999:0325JUD002544494, § 51).

[34] Όπ.π.

[35] Βλ. αποφάσεις του ΕΔΔΑ της 24ης Φεβρουαρίου 2009, Πρωτόπαπα κατά Τουρκίας (CE:ECHR:2009:0224JUD001608490, § 80), και της 19ης Δεκεμβρίου 1989, Kamasinski κατά Αυστρίας (CE:ECHR:1989:1219JUD000978382, § 74).

[36] Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του ΕΔΔΑ της 25ης Ιουλίου 2000, Mattoccia κατά Ιταλίας (CE:ECHR:2000:0725JUD002396994, § 60).

78. Όσον αφορά, ειδικότερα, τη *γλώσσα* στην οποία πρέπει να παρασχεθούν οι πληροφορίες, το ΕΔΔΑ έχει κρίνει ότι δεν απαιτείται κατ' ανάγκην αυτή να είναι η μητρική γλώσσα του ενδιαφερομένου [37]. Μπορεί να πρόκειται, μεταξύ άλλων, για τη γλώσσα του κράτους μέλους όπου διεξάγεται η διαδικασία, υπό την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος έχει «επαρκή γνώση» της γλώσσας αυτής [38]. Σε αντίθετη περίπτωση, σύμφωνα με το ίδιο το γράμμα του άρθρου 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ, οι πληροφορίες πρέπει να παρέχονται σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα είναι σε θέση να κατανοήσει το πρόσωπο [39]. Η επαρκής γνώση της γλώσσας που χρησιμοποιείται για την επικοινωνία πρέπει να εκτιμάται, μεταξύ άλλων, σε σχέση με τη φύση του αδικήματος που προσάπτεται στον κατηγορούμενο και με την περιπλοκότητα των κειμένων των εγγράφων που του απευθύνουν οι αρμόδιες αρχές [40]. Οι αρχές των κρατών μελών διαθέτουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως για να χρησιμοποιήσουν τα μέσα που κρίνονται τα πλέον κατάλληλα προς εξακρίβωση τούτου [41].

79. Όσον αφορά τον *τρόπο* με τον οποίο ο κατηγορούμενος πρέπει να ενημερωθεί για τη φύση και τους λόγους της εναντίον του κατηγορίας, το ΕΔΔΑ έχει κρίνει ότι στο άρθρο 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ δεν ορίζεται συγκεκριμένος τύπος [42]. Οι σχετικές πληροφορίες δεν απαιτείται κατ' ανάγκην «να παρέχονται γραπτώς ή σε γραπτή μετάφραση» [43]. Συνεπώς, «η προφορική γλωσσική συνδρομή μπορεί να πληροί τις απαιτήσεις της Συμβάσεως» [44]. Όσον αφορά τη *μετάφραση* των εγγράφων, το άρθρο 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ «δεν φτάνει μέχρι του σημείου να απαιτεί γραπτή μετάφραση όλων των γραπτών αποδεικτικών στοιχείων ή επίσημων εγγράφων της διαδικασίας» [45].

80. Εν ολίγοις, από την προμνημονευθείσα νομολογία του ΕΔΔΑ προκύπτει ότι i) η διαπίστωση προσβολής του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη απαιτεί εκτίμηση κατά περίπτωση, ii) οι προς γνωστοποίηση πληροφορίες πρέπει να είναι αρκούντως λεπτομερείς ώστε να παρέχεται στον κατηγορούμενο η δυνατότητα να ασκήσει πράγματι τα δικαιώματα άμυνάς του κατά τρόπο αποτελεσματικό, iii) πληροφορίες μπορούν να παρασχεθούν σε οποιαδήποτε από τις γλώσσες τις οποίες ο ενδιαφερόμενος κατανοεί και, ενδεχομένως, ακόμη και προφορικά, και iv) δεν είναι αναγκαίο να χορηγηθεί γραπτή μετάφραση όλων των εγγράφων.

81. Οι αρχές αυτές –που αποκλείουν τους αυτοματισμούς και υποδηλώνουν μια ορισμένη ευελιξία– ισχύουν κατά μείζονα λόγο σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση εν προκειμένω. Πράγματι, το ίδιο το ΕΔΔΑ έχει επανειλημμένως αναγνωρίσει ότι υπάρχουν «ποινικές κατηγορίες» ποικίλης βαρύτητας, καθώς και ότι, στις περιπτώσεις που δεν εμπίπτουν στον σκληρό πυρήνα του ποινικού δικαίου, οι ποινικές εγγυήσεις του άρθρου 6, παράγραφος 3, της

37 Πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 28ης Αυγούστου 2018, Vizgirda κατά Σλοβενίας (CE:ECHR:2018:0828JUD005986808, § 90).

38 Πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 19ης Δεκεμβρίου 1989, Brozicek κατά Ιταλίας (CE:ECHR:1989:1219JUD001096484, § 41).

39 Πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 18ης Οκτωβρίου 2006, Hermi κατά Ιταλίας (CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, § 68).

40 Όπ.π. (§ 71).

41 Πρβλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 28ης Αυγούστου 2018, Vizgirda κατά Σλοβενίας (CE:ECHR:2018:0828JUD005986808, § 84).

42 Βλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 17ης Φεβρουαρίου 2004, Tabaï κατά Γαλλίας (CE:ECHR:2004:0217DEC007380501, σ. 4).

43 Βλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 18ης Οκτωβρίου 2006, Hermi κατά Ιταλίας (CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, § 68).

44 Όπ.π. (§ 69 και 70).

45 Όπ.π. (§ 70).

ΕΣΔΑ «δεν εφαρμόζονται κατ' ανάγκην με απόλυτη αυστηρότητα» [46]. Τέτοια περίπτωση θεωρώ ότι είναι ιδίως η περίπτωση τροχαίας παράβασης ήσσονος σημασίας, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη [47].

82. Όσον αφορά τη νομολογία της Ένωσης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Δικαστήριο δεν είχε ακόμη την ευκαιρία να αναπτύξει νομολογία σχετικά με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη τόσο εκτεταμένη και τόσο λεπτομερή όσο αυτή που έχει αναπτύξει το ΕΔΔΑ. Εντούτοις, στις έως τώρα εκδοθείσες αποφάσεις του, το Δικαστήριο έχει επανειλημμένως και ρητώς μνημονεύσει τις αποφάσεις του ΕΔΔΑ σχετικά με το άρθρο 6, παράγραφος 3, της ΕΣΔΑ και «έχει ενσωματώσει» στην έννομη τάξη της Ένωσης τις αρχές που απορρέουν από τις αποφάσεις αυτές [48].

83. Ομοίως, όσον αφορά το δικαίωμα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής προσφυγής –τα οποία, σε υπόθεση όπως η επίμαχη, συνδέονται κατ' ανάγκην, και μάλιστα κατά τρόπο άρρηκτο, με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη– κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου: «η ύπαρξη προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με τις *ειδικές περιστάσεις κάθε συγκεκριμένης υποθέσεως*, ιδίως τη φύση της επίμαχης πράξεως, το πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε και τους κανόνες δικαίου που διέπουν το οικείο ζήτημα» [49].

84. Παρόμοια προσέγγιση ακολούθησε η νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το δικαίωμα του κατηγορουμένου να λαμβάνει επαρκή πληροφόρηση βάσει της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214. Με την προμνημονευθείσα υπόθεση CJIB, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι αρχές των κρατών μελών διαθέτουν σχετική ευελιξία *ως προς τον τρόπο* γνωστοποίησης των πληροφοριών αυτών. Αυτό που έχει πράγματι σημασία είναι «η κοινοποίηση να είναι πραγματική και να διασφαλίζεται η άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας» [50], όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει στο πλαίσιο της συγκεκριμένης υποθέσεως [51].

85. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, οφείλω να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι, προκειμένου να διαπιστώσει τυχόν προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, υπό περιστάσεις όπως αυτές της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο επιβάλλεται να εξετάσει τις περιστάσεις της υπόθεσης που ασκούν επιρροή συναφώς, ώστε να κρίνει εάν ο ενδιαφερόμενος μπόρεσε να λάβει, σε γλώσσα την οποία κατανοούσε, επαρκείς πληροφορίες σχετικά με το αδίκημα για το οποίο κατηγορήθηκε, οι οποίες του παρείχαν τη δυνατότητα να ασκήσει προσηκόντως το δικαίωμα άμυνάς του.

46 Βλ., ιδίως, απόφαση του ΕΔΔΑ της 23ης Νοεμβρίου 2006, Jussila κατά Φινλανδίας (CE:ECHR:2006:1123JUD007305301, § 43).

47 Η απαίτηση για ευελιξία και για κατά περίπτωση εκτίμηση των περιστάσεων κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης στο στάδιο της εξέτασης *επί της ουσίας* αποτελεί επακόλουθο της υπερβολικής διεύρυνσης της έννοιας του «ποινικού αδικήματος» στη νομολογία του ΕΔΔΑ για λόγους *παραδεκτού* βάσει του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ, η οποία ξεκίνησε από την περίφημη απόφαση Engel (απόφαση του ΕΔΔΑ της 8ης Ιουνίου 1976, Engel κ.λπ. κατά Κάτω Χωρών, CE:ECHR:1976:0608JUD000510071, § 80 έως 82). Εάν ακόμη και ήσσονος σημασίας παραβάσεις που συνεπάγονται την επιβολή πολύ ελαφρών κυρώσεων, όπως η οδική παράβαση εν προκειμένω, χαρακτηρίζονται ως «ποινικές», έπεται μάλλον φυσικά ότι, για την εκτίμηση της φερόμενης προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων του κατηγορουμένου, καθίσταται αναγκαία και πρέπει να επανεισαχθεί στη συνέχεια η διαφοροποίηση μεταξύ παραβάσεων διαφόρων ειδών και βαρύτητας, προκειμένου να επανεισαχθεί ένα είδος εύλογης ισορροπίας στο σύστημα. Είναι αυτονόητο ότι τα κράτη μέλη δύνανται νόμιμα να αποφασίσουν την παροχή περισσότερων εγγυήσεων (οι οποίες μπορούν κάλλιστα να είναι δαπανηρές και να συνεπάγονται υψηλό φόρτο διαχείρισης για τη διοίκηση) για τα πρόσωπα που κατηγορούνται για αδικήματα όπως η ανθρωποκτονία ή η τρομοκρατία από ό,τι για τα πρόσωπα στα οποία επιβλήθηκε πρόστιμο παράνομης στάθμευσης ή που διαπιστώθηκε ότι οδηγούσαν με ελαστικά χαμηλού προφίλ.

48 Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 13ης Ιουνίου 2019, Moro (C-646/17, EU:C:2019:489, σκέψη 55), και της 15ης Οκτωβρίου 2015, Covaci (C-216/14, EU:C:2015:686, σκέψη 39).

49 Βλ., μεταξύ πολλών, απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Sacko (C-348/16, EU:C:2017:591, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Η υπογράμμιση δική μου.

50 Απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Αναγνώριση και εκτέλεση χρηματικών ποινών) (C-671/18, EU:C:2019:1054, σκέψη 35).

51 Όπ.π. (σκέψεις 42 και 50).

86. Η ερμηνεία μου επί των κρίσιμων διατάξεων της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 φαίνεται να επιβεβαιώνεται και από το γράμμα του άρθρου 20, παράγραφος 3, της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο προβλέπει τη δυνατότητα αρνήσεως εκτελέσεως «όταν *το πιστοποιητικό που αναφέρεται στο άρθρο 4* εγείρει ζήτημα ότι μπορεί να παραβιάστηκαν θεμελιώδη δικαιώματα ή οι θεμελιώδεις νομικές αρχές […]» [52]. Η διάταξη αυτή υποδηλώνει ότι η άρνηση δεν μπορεί να στηρίζεται σε αφηρημένους ή γενικούς λόγους, αλλά επιβάλλει στο δικαστήριο εκτέλεσης να προβεί σε εκτίμηση των ειδικών περιστάσεων κάθε περίπτωσης, όπως αυτά προκύπτουν από τη δικογραφία [53].

87. Η ερμηνεία αυτή φαίνεται επίσης να βρίσκεται σε σύμπνοια με τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τις αρχές της αμοιβαίας αναγνώρισης και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, οι αρχές αυτές επιβάλλουν σε καθένα από τα κράτη μέλη, «ιδίως όσον αφορά τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, […] να δέχεται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ειδικότερα, ότι σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που είναι αναγνωρισμένα από το δίκαιο αυτό» [54]. Επομένως, όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης, τα κράτη μέλη είναι δυνατόν «να υποχρεωθούν […] να θεωρήσουν δεδομένο τον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων από τα λοιπά κράτη μέλη» [55].

88. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι το γεγονός ότι απόφαση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη δεν επιδόθηκε στον αποδέκτη της συνοδευόμενη από μετάφρασή της σε γλώσσα την οποία αυτός μπορούσε να κατανοήσει δεν συνεπάγεται *αναπόφευκτα*, στο πλαίσιο της αρχικής διοικητικής διαδικασίας, παραβίαση γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης ή προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη.

89. Επομένως, φρονώ ότι στο αιτούν δικαστήριο πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 20, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιτρέπει σε εθνικό δικαστήριο να αρνηθεί την αναγνώριση και την εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως για τον λόγο και μόνον ότι η απόφαση αυτή δεν μεταφράστηκε στην πολωνική γλώσσα.

90. Εντούτοις, το άρθρο 20, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου επιτρέπει σε εθνικό δικαστήριο να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση μιας τέτοιας αποφάσεως, εάν, βάσει συγκεκριμένης εκτιμήσεως όλων των περιστάσεων της υπόθεσης που ασκούν επιρροή συναφώς, κρίνει ότι οι αρχές του αιτούντος κράτους μέλους δεν παρείχαν στον κατηγορούμενο επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τη φύση και τους λόγους της εναντίον του κατηγορίας σε γλώσσα την οποία κατανοούσε.

91. Εναπόκειται προφανώς στο αιτούν δικαστήριο να προβεί στην εκτίμηση αυτή στην υπό κρίση υπόθεση [56]. Εντούτοις, προκειμένου να συνδράμω το αιτούν δικαστήριο, θα επιχειρήσω να παραθέσω ορισμένες κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τη συγκεκριμένη περίπτωση, υπό το πρίσμα των στοιχείων που τέθηκαν στη διάθεση του Δικαστηρίου.

[52] Η υπογράμμιση δική μου. Το υπόδειγμα του πιστοποιητικού, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, περιέχεται στο παράρτημα αυτής.

[53] Όσον αφορά τη σπουδαιότητα του πιστοποιητικού, βλ. σημείο 45 των παρουσών προτάσεων.

[54] Βλ. απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[55] Όπ.π. (σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[56] Βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 28ης Απριλίου 2016, Alta Realitat (C-384/14, EU:C:2016:316, σκέψεις 57 και 58).

4. Η υπό κρίση υπόθεση

92. Βάσει των στοιχείων της δικογραφίας, δεν είναι, κατά τη γνώμη μου, πρόδηλο ότι υπήρξε πράγματι προσβολή του δικαιώματος του οδηγού σε δίκαιη δίκη. Ταυτόχρονα, ωστόσο, δεν μπορεί να αποκλειστεί εντελώς αυτό το ενδεχόμενο. Επομένως, σχετική διαπίστωση από το αιτούν δικαστήριο απαιτεί σύνεση, καθώς και λεπτομερή εκτίμηση της επίμαχης περίπτωσης.

93. Με τις παρατηρήσεις της, η Ολλανδική Κυβέρνηση διευκρίνισε ότι η τοπική αστυνομία, σύμφωνα με την καθιερωμένη διαδικασία, ενημέρωσε τον οδηγό στην πολωνική γλώσσα, μέσω τηλεφωνικής επικοινωνίας με διερμηνέα, σχετικά με: i) τη φερόμενη παραβίαση εκ μέρους του του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, ii) το ύψος του επιβληθέντος προστίμου, iii) το δικαίωμά του να σιωπήσει, iv) τη δυνατότητα να αντιταχθεί στην επιβολή του προστίμου και v) τα δικαιώματα νομικής αρωγής, καθώς και τα δικαιώματα μετάφρασης και διερμηνείας.

94. Εντούτοις, όπως αναφέρθηκε στο σημείο 24 των παρουσών προτάσεων, η απόφαση η εκτέλεση της οποίας ζητείται στο πλαίσιο της τρέχουσας διαδικασίας δεν εκδόθηκε από την αστυνομία αμέσως και επιτόπου, παρουσία του οδηγού (και με τη συνδρομή του διερμηνέα). Η εν λόγω απόφαση απλώς προαναγγέλθηκε τη στιγμή εκείνη, ενώ εκδόθηκε μεταγενέστερα από τη CJIB. Εν συνεχεία, η απόφαση αυτή, η οποία είχε συνταχθεί στην ολλανδική γλώσσα, απεστάλη στον οδηγό με επιστολή που περιείχε πρόσθετες εξηγήσεις στη γαλλική, στην αγγλική και στη γερμανική γλώσσα, καθώς και μνεία, στις γλώσσες αυτές, στον ιστότοπο της CJIB όπου παρέχονται πληροφορίες στην πολωνική γλώσσα.

95. Υπό τις συνθήκες αυτές, θα μπορούσε ευλόγως ο οδηγός να αγνοήσει την απόφαση και τις σχετικές πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στο έγγραφο που έλαβε από τις ολλανδικές αρχές και να επικαλεστεί βασίμως άγνοια ως προς την απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση;

96. Επ' αυτού, συμμερίζομαι την άποψη της Πολωνικής Κυβέρνησης ότι δεν μπορεί να αναμένεται από πρόσωπο που βρίσκεται σε θέση όπως αυτή του οδηγού να αναζητήσει ενεργώς τις πληροφορίες που δεν του γνωστοποίησαν οι αρχές σε γλώσσα την οποία θα μπορούσε να κατανοήσει[57].

97. Εντούτοις, θεωρώ ότι εν προκειμένω η εκτίμηση δεν μπορεί να εξαντληθεί στο ως άνω συμπέρασμα. Αποτελεί πρωτίστως ευθύνη των ενδιαφερομένων να επιδείξουν την πλήρη επιμέλεια που απαιτείται για τη διαφύλαξη των συμφερόντων τους[58]. Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία του ΕΔΔΑ, κατ' αρχήν «ούτε το γράμμα ούτε το πνεύμα του άρθρου 6 της Συμβάσεως εμποδίζουν ένα πρόσωπο να παραιτηθεί αυτοβούλως, είτε ρητώς είτε σιωπηρώς, του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη»[59].

98. Επομένως, το αιτούν δικαστήριο πρέπει να εξετάσει προσεκτικά τις περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης, δεδομένου ότι δεν είναι ίδιες όλες οι περιπτώσεις. Ειδικότερα, εντοπίζω διαφορά μεταξύ δύο ειδών περιπτώσεων.

[57] Πρβλ. απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Staatsanwaltschaft Offenburg (C-615/18, EU:C:2020:376, σκέψεις 57 και 64), και προτάσεις μου στην ίδια υπόθεση (EU:C:2020:9, σημεία 61 και 62).

[58] Βλ., για παράδειγμα, απόφαση του ΕΔΔΑ της 4ης Οκτωβρίου 2001, Teuschler κατά Γερμανίας (CE:ECHR:2001:1004DEC004763699). Πρόκειται για έκφραση γνωστής και γενικώς παραδεδεγμένης αρχής, η οποία συχνά αποτυπώνεται με τη λατινική φράση vigilantibus (non dormientibus) iura (succurrunt).

[59] Βλ. απόφαση του ΕΔΔΑ της 24ης Φεβρουαρίου 2009, Πρωτόπαπα κατά Τουρκίας (CE:ECHR:2009:0224JUD001608490, § 82 έως 86 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

99. Αφενός, υπάρχουν οι ερήμην διαδικασίες. Σε τέτοιες περιπτώσεις, ασφαλώς, ένα πρόσωπο είναι πράγματι δυνατόν να λάβει, εντελώς αιφνίδια, έγγραφο προερχόμενο από άλλο κράτος μέλος, σε γλώσσα την οποία δεν κατανοεί, σχετικά με φερόμενη παράβαση της νομοθεσίας του εν λόγω κράτους μέλους, ως προς την οποία δεν είχε ενημερωθεί προηγουμένως.

100. Αφετέρου, υπάρχουν περιπτώσεις στις οποίες ένα πρόσωπο λαμβάνει έγγραφο προερχόμενο από άλλο κράτος μέλος, έχοντας όμως προηγουμένως εμπλακεί σε κάποιου είδους διαδικασία στο κράτος αυτό. Ένα τέτοιο έγγραφο, μολονότι είναι σε γλώσσα την οποία δεν κατανοεί, φαίνεται να αφορά φερόμενη παράβαση της οποίας ο οδηγός έχει ήδη λάβει γνώση και επαναλαμβάνει κατ' ουσίαν τις πληροφορίες που του είχαν γνωστοποιηθεί «επιτόπου».

101. Φρονώ ότι η πιθανότητα προσβολής του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη είναι πολύ μεγαλύτερη στην πρώτη περίπτωση από ό,τι στη δεύτερη. Προφανώς, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι, ακόμη και στη δεύτερη περίπτωση, μπορεί να υπάρξει προσβολή των δικαιωμάτων του αποδέκτη. Τούτο θα μπορούσε να συμβεί, για παράδειγμα, όταν η κοινοποιηθείσα απρόσβλητη απόφαση αποκλίνει σημαντικά από τις προηγουμένως παρασχεθείσες πληροφορίες, με αποτέλεσμα να αδυνατούσε ενδεχομένως να ασκήσει προσηκόντως τα δικαιώματα άμυνάς του ο συγκεκριμένος κατηγορούμενος. Εντούτοις, αν δεν διαφοροποιείται ουσιαστικά η απρόσβλητη απόφαση από τα κρίσιμα στοιχεία που είχαν ήδη γνωστοποιηθεί προφορικώς στον αποδέκτη, δεν βρίσκω τόσο πειστικό το επιχείρημα του αποδέκτη αυτού ότι δεν ήταν σε θέση να κατανοήσει ή να συναγάγει τι αφορά το προερχόμενο από τις αλλοδαπές αρχές έγγραφο.

102. Πάντως, όπως εκτέθηκε, εναπόκειται εν τέλει στο αιτούν δικαστήριο να αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού. Κατ' ουσίαν, το αιτούν δικαστήριο θα πρέπει να εξακριβώσει κατά πόσο, μολονότι η απόφαση της CJIB είχε συνταχθεί σε γλώσσα την οποία δεν κατανοούσε ο αποδέκτης, ο οδηγός είχε προηγουμένως λάβει από την αστυνομία επαρκείς πληροφορίες όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την προσαπτόμενη σε αυτόν παράβαση, τις απορρέουσες από αυτή συνέπειες και τα νομικά μέσα που διέθετε προς αμφισβήτηση των διαπιστώσεων της αστυνομίας. Στο πλαίσιο της παραπάνω εκτιμήσεως σχετικά με το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, πρέπει να εξεταστεί προσεκτικά ολόκληρη η διαδικασία εντός του κράτους μέλους που υπέβαλε το αίτημα, καθώς και το σύνολο των πληροφοριών που παρασχέθηκαν στον οδηγό κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής.

103. Εάν το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς την εφαρμοστέα ολλανδική νομοθεσία και τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά, μπορεί να ζητήσει τη συνδρομή των αρχών του κράτους έκδοσης. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 7, παράγραφος 3, και το άρθρο 20, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, «η αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης, πριν αποφασίσει να μην αναγνωρίσει ή να μην εκτελέσει μια απόφαση, εν όλω ή εν μέρει, διαβουλεύεται με κάθε κατάλληλο μέσο με την αρμόδια αρχή του κράτους έκδοσης και της ζητεί να παράσχει χωρίς καθυστέρηση τυχόν αναγκαίες πληροφορίες».

104. Όπως προκύπτει από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 7, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, η διαβούλευση είναι *υποχρεωτική* και πρέπει να πραγματοποιείται *προ* της εκδόσεως οποιασδήποτε αποφάσεως περί μη εκτελέσεως, εν όλω ή εν μέρει, της αποφάσεως περί επιβολής κυρώσεως. Εξάλλου, η διάταξη αυτή αποτελεί έκφραση της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας, που αποτελούν τη βάση της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214.

105. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει την απάντηση ότι οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214 απαγορεύουν σε εθνικό δικαστήριο να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση απρόσβλητης αποφάσεως διοικητικής αρχής του κράτους έκδοσης, με την οποία επιβάλλεται χρηματική ποινή σε πρόσωπο, απλώς και μόνον επειδή δεν είχε επιδοθεί στο πρόσωπο αυτό μετάφραση της αποφάσεως σε γλώσσα την οποία κατανοούσε.

106. Το εθνικό δικαστήριο μπορεί, βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεως, εάν, κατόπιν συγκεκριμένης εκτιμήσεως όλων των περιστάσεων της υπόθεσης που ασκούν επιρροή συναφώς, κρίνει ότι οι αρχές του αιτούντος κράτους μέλους δεν παρείχαν στον κατηγορούμενο επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τη φύση και τους λόγους της εναντίον του κατηγορίας σε γλώσσα την οποία κατανοούσε.

V. Πρόταση

107. Προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (πρωτοδικείο του Łódź – κεντρικός τομέας της πόλης Łódź, Πολωνία) ως εξής:

– Οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 2005, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης επί χρηματικών ποινών, απαγορεύουν σε εθνικό δικαστήριο να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση απρόσβλητης αποφάσεως διοικητικής αρχής του κράτους έκδοσης, με την οποία επιβάλλεται χρηματική ποινή σε πρόσωπο, απλώς και μόνον επειδή δεν είχε επιδοθεί στο πρόσωπο αυτό μετάφραση της αποφάσεως σε γλώσσα την οποία κατανοούσε.

– Το εθνικό δικαστήριο μπορεί, βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλαισίου 2005/214, να αρνηθεί την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεως, εάν, κατόπιν συγκεκριμένης εκτιμήσεως όλων των περιστάσεων της υπόθεσης που ασκούν επιρροή συναφώς, κρίνει ότι οι αρχές του αιτούντος κράτους μέλους δεν παρείχαν στον κατηγορούμενο επαρκείς πληροφορίες σχετικά με τη φύση και τους λόγους της εναντίον του κατηγορίας σε γλώσσα την οποία κατανοούσε.